

zelf in de unio mystica staat met den Christus, en de gave des geestes heeft, om de dingen Gods te onderscheiden, die alleen geestelijk worden verstaan. Het pectus est quod disertum facit, of gelijk Theremin zegt: „das innere Glaubensleben ist die einzige Quelle der geistlichen Beredsamkeit”, ¹⁾ is niet van waarheid ontbloot. Nooit wordt het eigen geloofsleven de bron voor de leerrede, deze toch ontleent haar stof eeniglijk en alleen aan de Heilige Schrift. Maar wie den Christus der Schrift recht zal prediken moet hem ook kennen. De ware christelijke levens- en wereldbeschouwing, is zonder persoonlijk geloof aan het beginsel, niet goed mogelijk. De Dienaar des Woords moet een mensch Gods zijn in eminenten zin, zacht van gemoed en hoog van hart, eene breed aangelegde natuur van echt gehalte, altijd frisch, nooit eenzijdig, gedachtig aan het welzijn van anderen, vol belangstelling voor hen, hunne worsteling, leed en vreugde. Dan wordt de bediening werkelijk een uitleggen van het Woord en het aanpassen daarvan aan de consciëntiën. Dat geeft het heilige enthousiasme, den innerlijken gloed, en de rechte zalving, die niet ontbreken mogen bij hem, die Gods vollen raad tot verlossing mag ontvouwen, en arbeiden aan het bereiden van alle dingen tot de glorie van des Eeuwigen naam.

Daarnaast zijn ook hoog te houden de eischen van verstand en ontwikkeling. De Dienaar moet de gave hebben om te kunnen leeren, in dezen zin het *χάρισμα διδασκαλίας*. De prediking heeft een theoretisch en een practisch doel. Zij moet de waarheid der gedachte, door verklaring en bewijs, plaatsen in het helderste licht. Maar zij moet ook inwerken op den wil en zijn affecten. De Bediening des Woords moet verklaren, doch niet slechts om uit te leggen, maar ook om

1) Franz Theremin, Die Beredsamkeit eine Tugend. 1888, pag. 27.